

Hope College

Hope College Digital Commons

Van Raalte Papers: 1860-1869

Van Raalte Papers

8-15-1860

A Report on the State of the Church Was Published in De Hollander w/ an Introduction by Rev. Pieter J. Oggel

C. Van Santvoord

Pieter J. Oggel

Henry ten Hoor

Nella Kennedy

Follow this and additional works at: https://digitalcommons.hope.edu/vrp_1860s

The original documents are held in the Holland Museum. This digitized material is intended for personal research/study only. The original documents may not be reproduced for commercial use in any form or by any means, electronic or mechanical, without permission in writing from the [Holland Museum](#).

Recommended Citation

Van Santvoord, C.; Oggel, Pieter J.; ten Hoor, Henry; and Kennedy, Nella, "A Report on the State of the Church Was Published in De Hollander w/ an Introduction by Rev. Pieter J. Oggel" (1860). *Van Raalte Papers: 1860-1869*. 6.

https://digitalcommons.hope.edu/vrp_1860s/6

This Book is brought to you for free and open access by the Van Raalte Papers at Hope College Digital Commons. It has been accepted for inclusion in Van Raalte Papers: 1860-1869 by an authorized administrator of Hope College Digital Commons. For more information, please contact digitalcommons@hope.edu.

Wednesday, 15 August 1860

Holland, Michigan

A report on the state of the church was published in *De Hollander* on this date. The report is given by the "Committee on the Religious State of the Church." This report was presented at the General Synod of the Reformed Protestant Dutch Church which had met in Philadelphia in June. The report was preceeded with an introduction by Rev. Pieter J. Oggel. (Is it likely that this report was translated and printed in the local paper due to the agitation created by B. Ploeg?)

In Dutch; translated by Dr. Henry ten Hoor; revision and new translation of Oggel's statement by Nella Kennedy, March, 2006.

Original in the collection of the Holland Historical Trust, the Joint Archives of Holland at Hope College. The original report appeared in *The Acts and Proceedings of the General Synod of the Reformed Protestant Dutch Church, in North America, convened in the City of Philadelphia, Pa., June, 1860*. New York: Board of Publication of the Reformed Protestant Dutch Church, 61 Franklin Street. 1860. Pp. 509-513.

DE HOLLANDER, August 15, 1860

For De Hollander

We do not doubt that it will please many a reader of DE HOLLANDER to read the following account since it concerns the religious condition of the Dutch Reformed Church. It was compiled in Synod on the basis of the various reports of Classes, and gives an overview of the whole. [It will please also] because the language in which it is expressed makes it clear how not only orthodoxy [*rechtzinnigheid*] is valued, but especially the genuine spiritual life in that church. Finally, it shows how also the sins of the country, immoderation especially, are lamented and attacked. May the reading of this report lead those who love the well-being of Zion to prayer, diligence and zeal!

Pella, July 1860

P. J. Oggel

[Translation: Nella Kennedy,
March 2006]

The Hollander, Holland, Mich., Wednesday, 15 August, 1860
Report of the Committee on the Religious State of the Church

The Committee appointed to report on the religious state of the church submits the following:

The report last year concerning the religious state of the church began with an expression of joy, yes, almost ecstasy. The Spirit-outpouring right hand of Jehova, the Lord, was evident in many ways; and the churches, with a single exception raised voices of joy and gratitude for the merciful showers of blessings which fell to overflowing, were music to the hearts of God's children like that of the morningstars in the beginning.

The report of this year must begin, it is true, on a less jubilant note, but still one that is far from sadness or discouragement. However, the strong, rushing wind, blowing as on Pentecost whither it would, is followed by a relative calmness, not that of a lifeless body or standing water. Everywhere there are evidences of newness and fruitfulness and natural growth, after overflowing, much-desired rain promise full ears of corn followed by sunshine and a plentiful harvest when the fruits will have had time to ripen.

The reports of the various Synods speak almost the same language. There is no general outpouring of God's Spirit in this year in the confines of our Church. Certain churches in various places have been signally blest, but these occasions are unusual. In the great majority of cases. in place of large numbers being brought to the church, as in former years, the divine blessing has shown itself in smaller, although steady and hopeful, growth, in the increased attendance of all sorts

at the church services in order to hear faithful preaching of the doctrine of the cross; in the harmony and peace which have constantly ruled; in the growing faithfulness with which the concerns of the children and youth are promoted and dealt with; in the encouraging cooperation of the church in our charitable arrangements which is evident from earnest, and in some instances from unusual generosity, seen in her support and in the intense attention, which looking further than the small borders of a single nation, goes forth to seek and save souls in the entire world, which according to the Savior's own command is the mission field of the Church until the end of time.

These are no small things. They are very important; they are full of significance. They show that even if it was no time of unusual spiritual awakening, the Spirit of God, that gives life and action, has been present. They show that Zion is waking up to its position, and recognizes more and more the new responsibilities required of her by the unusual mercies, which the churches have recently enjoyed through God's reviving mercy. At the same time they show that whenever a revival visits the churches, the highest and most blessed results do not immediately become evident but remain perhaps to come to fruition in the distant future.

Whenever a multitude, as it were, is born in one day in Christ's kingdom, and the church, as it always becomes her, welcomes with joy the crowds that enter her, may the ecstasy of the fire allow them to feel that this is above all the time of the most glorious progress of the Church, the time of her

greatest beauty and strength. But the result is often briefly seen. The heat of the wrought-up feelings is inclined to cool; the voices of those who enter the kingdom of God with gladness, generally cease to thrill the heart as they did at first. The time of orderly, daily work and love and prayer has come. The seed, fallen on thin soil, soon springs up, withers and dies, unable to withstand the burning sun and the fierce squalls. At its best it reaches to a little growth, while the true plant of the Lord's planting shoots its roots deeper and spreads its branches wide, leaving richness and abounding fruit, until after years of fruitfulness on earth God's hand transplants it to bloom forever as a fruitbearing tree in Paradise above.

To be continued.

Tr.: H. ten Hoor

The Committee on Correspondence having reported a double number of persons from whom to elect delegates to the General Assembly of the Presbyterian Church, Synod proceeded to the election, when the following were chosen: Rev. Abraham Messler, D.D., *Primarius*, and Rev. R. Ormiston Currie, D.D., *Secundus*.

ARTICLE VI.

SYNODICAL REPORT ON THE STATE OF THE CHURCHES.

In conformity with the standing regulation, the Synod spent a part of the afternoon of the first day of the session in religious exercises, conducted agreeably to a plan previously reported by a committee for that purpose, consisting of Rev. Messrs. J. B. Alliger, Richard H. Steele, and the Elder, Samuel B. Schieffelin.

Resolved, That the subject of making arrangements for the observance of the Sacrament of the Lord's Supper be referred to the Committee appointed on the Devotional Exercises of the Synod.

Resolved, That a prayer-meeting be held in the Consistory Room of the Church, between the hours of 8 and 9 o'clock, A. M.

Certain resolutions on the subject of intemperance were presented, which were referred to the Committee on the State of Religion.

The Committee on the State of Religion reported, and their report was accepted, adopted, and is as follows:

The Committee on the State of Religion would respectfully present the following:

Last year's Report on the State of Religion opened with an utterance of gladness, almost of exultation. The Spirit-pouring right hand of Jehovah, the Lord, had been signally displayed in all our bounds; and from the churches, with hardly an exception, voices of joy and thanksgiving for the mercy-showers which had copiously fallen, made music to the hearts of God's children, like that of the morning stars at the beginning.

The report of this year must open in a less jubilant tone, indeed, but one very far from being dismal or despondent. Though the mighty, rushing wind, blowing, as at Pentecost, where it listeth, has been followed by a comparative calm, the calm is not that of the lifeless body or the stagnant pool. On every side are evidences of freshness, and fertility, and genial growth, after plenteous, much-needed rains—ears of corn waving in the sunshine, promising a generous harvest when the fruits shall have had time to reach maturity.

The reports from the various Synods speak almost a uniform language. There has been no wide-spread outpouring of God's Spirit this year within the limits of our Church. Individual churches in several localities have been specially favored, indeed; but these cases are

and to the Re-
the documents
ological Seminary.
following letter

Adenses:

pressure of sore
laid before us,
ghout the whole
through which

"after looking
who ever make
pers in the work

s, who watched
half, and prayer
ived by the mass
other places in
as general or as
a brotherhood
many trials for
seed for ground
f his name.

ayers have been
In this event is
length granted,
May the light of
you, soon be dif-
ive so long im-
ntribute largely
hearts are with

kindly with us.
stic, have been
of men offering
tions from the
was never more
enevolent enter-
ns of his Spirit's
d your prayers
ily of him who
ray for us.
Christ.

N,
Correspondence.

exceptional. In the great majority of cases, instead of large numbers being gathered into the Church, as in former years, the heavenly blessing has shown itself in a smaller, though steady and hopeful increase—in the enlarging attendance, in many cases, on the sanctuary services, on the faithful preaching of the doctrines of the Cross; in the harmony and peace which have continued to prevail; in the growing fidelity with which the interests of the children and youth have been cared for and cherished; in the strengthening hold which our charitable institutions are taking on the heart of the Church, as testified by the earnestness, and, in some instances, unwonted liberality shown in their support; and in the intense yearnings which, looking beyond the little limits of a single land, go forth, to seek out souls and save them, into all the world, which the Messiah's own mandate made, to the end of time, the missionary field of his Church.

These are not slight things; they are greatly important; they are greatly significant. They show that, though especial revival seasons have been absent, the Divine Spirit, giving life and activity, has been present. They indicate that Zion is awake to her position, and recognizes more and more the new responsibilities imposed by the special mercies which the churches have lately enjoyed from God's reviving grace. They show, too, that where a genuine revival visits the churches, its highest and most beneficent results are not immediately apparent, but remain to be developed more fully by-and-by, perhaps in the far-off future. When multitudes are born into Christ's kingdom as it were in a day, and the Church welcomes, as she always must, the crowds that enter her gates with rejoicing, the rapture of the hour may lead her to feel that this, of all others, is the time of the Church's palmiest prosperity, of her greatest beauty and strength. But the conclusion is often a hasty one. The fervor of aroused feeling will be apt to subside. The voices of numbers entering God's kingdom with shoutings will cease to thrill the universal heart as they did at first. The time of sober, every-day, life-long work, and praise, and prayer, has come. The seed fallen in shallow soil, springing up rapidly, will wither and die, because unable to resist the scorching sun and the fierce blast. It will reach a dwarf growth at best; while the true plant of the Lord's planting will strike its roots deeper and spread its branches wider, bearing fruit richer and in more abundance, till, after years of fertility on earth, God's hand transplants it, to flourish a fruit-bearing tree forever in his paradise on high.

Judged by this test, our churches show that God has blessed them exceedingly—in the precious revival showers of the past months, and the large accessions made to the number of disciples. And as what is well rooted will be strong, the added strength of these new converts must be felt in every department of Church life and Christian enterprise. And when we learn, as we do from the reports this year, that the prayer-meeting is unusually well attended, and the house of the Lord on the Sabbath better filled; that deeper attention marks the reception of the Word preached; that the communion list is recruited by new names—two thousand five hundred and seventy-nine persons, more than

half the number of last year, having been received on confession of their faith—when we see that growing interest is felt in Sunday-school instruction, in education, in missions, and other causes, as evinced by important individual donations, and a freer scale of benevolence among the churches—several thousand dollars more being given to foreign missions this year than any former one—when we see the disposition to respond more heartily to appeals for money and men to be sent to the destitute myriads around us, we recognize in these signs the benign fruits of the years of the right hand of the Most High, and bless God for all that we have seen and now see, and take courage to press forward towards a higher spirituality and a more Paul-like consecration.

But sin is not dead yet, though so many sinners have been reclaimed through Christ's mercy. Large as the number is that the Church has gained from the world, it is but as a drop from the bosom of the vast ocean of iniquity. The earth is still filled with wickedness. In lands covered over with Christian temples, whose myriad spires point heavenward, where the Bible pours its light, and thunders its wrath against the despisers of God, vice and God-defying iniquity walk abroad with unblushing front. The voice of blasphemy makes the ear to tingle in every street, and lane, and corner of the land. The holy Sabbath is defiantly profaned by throngs who shun the sanctuary, and go forth seeking their own pleasures, on the day of the Lord. Fraud and corruption no longer peep timidly forth from lurking-places, but show their unsightly visage boldly, in high places, amid halls of legislation, in centres of trust and responsibility, and in courts of justice. And what wonder that in subordinate positions, and through the various ramifications of business-life and work-day activity, the fatal example should be followed, and the demoralization go forward on a terrific scale!

Intemperance continues to number its wretched victims by scores of thousands, while the subtle poison of its enticements is diffusing itself through the veins and arteries of society, while the manifold evils that march in its train—improvidence, sensuality, discord, thefts, murders, suicides, and crimes of every name—defile, and ruin, and spread desolation everywhere. Loose moral and religious principles—sentiments we should more properly call them—concerning God and his revealed Word, and man's position and responsibilities, are sadly prevalent too, striving to substitute a wretched humanitarianism for Christ and his Cross, and man's shifting and capricious notions of right for the great unalterable standards set up by Him who is the same to-day, yesterday, and forever.

These and such like deadly influences insinuate themselves into the Church, to ensnare and destroy, if it were possible, God's very elect. They bear fruit after their kind, begetting, where they can, distrust of the divine sanction of Christian ordinances, a lurking skepticism in regard to the obligation of Christian principles, human policies to strengthen and expand the Church and advance Christ's cause, in preference to the patient, prayerful use of the simple but sublime means which God has ordained for saving souls, and the belief that external conformity to certain self-devised and self-expounded laws may fitly explode the

everlasting rule and way of life—"Believe in the Lord Jesus Christ, and thou shalt be saved."

In view of this wide-spread and desperate depravity, this rampant preponderance of vice and immorality on every side, how small seems the impression that the Church has produced during all the centuries of her existence! How little the comparative result of the many thousands which the Great Revival has gathered into her communion! The work of Christianizing even Christian lands seems but just begun. If the triumph of truth, if the victory over principalities, and powers, and spiritual wickedness in high places, lay with man, the prospect must appal the boldest heart, and we must give over the unequal contest in despair. But the weapons of our warfare are not carnal. The rock on which the Church rests is not like that which supports those who fight against God. The strength of the Church, blood-bought and Christ-defended, is in her weakness, so far as human might and wisdom are concerned. She has promises great and precious to cheer her. The militant host has a Captain of Salvation to lead it on, whose wisdom is unailing, whose resources are exhaustless, whose plans are infinite, whose purposes of mercy towards a revolted race neither man nor hell can overturn; whose right hand can dash nations, like a potter's vessel, in pieces; and whose pledge has been given to a world redeemed, that he will ride forth in the chariot of his Gospel, conquering and to conquer, till his foes shall have become his footstool, and the kingdoms of this world shall have become his own ransomed and glorious kingdom forever.

Our hope, then, cannot flag. Our faith has just this foundation to rest upon—Christ in the Church, Christ over the Church, Christ never absent from the Church, prescribing and furnishing her resources, pouring fresh life into her veins, prompting her counsels, directing her energies, imbuing her with faith, courage, endurance, self-denial, bidding her fear nothing, but go forward to reap the great conquests which surely await her. In these words, "go forward," leaning confidently on the arm of the Beloved, lies the whole duty of every church and every member of our communion. Let every one, minister and member, do all he can, in the toils and example of an unswerving devotion to the Master's cause, and the end of labor will be an endless rest of the people of God.

Among the sins and evils already specified as making up the body of social and national immorality, the evil of intemperance has been singled out and made the subject of a special reference to your Committee, on the ground that the increasing ravages of this evil demand active interposition on the part of all the friends of morality and religion. Reference is also made to this evil in the close of the Synodical Report of the Particular Synod of New York, setting forth that intemperance is on the increase, and that young men are found oftener than formerly in haunts where the force of this temptation is apt to be most deadly. That the evils of intemperance are huge and threatening is undeniable, and equally so that the servants of Christ, and friends of good order and morality, should labor and pray for their abatement

and removal. But while no difference of opinion exists in regard to the character and dimensions of the evil, there is a difference in regard to the best mode of bringing Church action to bear upon it. The Gospel contains the great remedy for this, as for all other moral diseases; and where it is applied in all the fullness of its potent adaptations, temperance, and purity, and peace will be apt to stand forth to attest its reformatory power. Your Committee, without attempting to prescribe any specific plan of operations for the practice of the churches touching this evil, would recommend our ministers and elders, each in his own sphere, and with such ability as all may be able to exert, to bring the power of the Gospel to bear against this giant evil, and with an earnestness proportioned to its magnitude and the tenacious hold it has taken on the community.

A reference, also from the Classis of New York, has been placed in the hands of your Committee, suggesting to the Synod the propriety of so altering the Synod's statistical tables as to omit, because unnecessary, the columns entitled "Total of Congregation," "No. of Members in Communion per last Report," "No. of Sabbath-Schools," and "Total No. of Scholars." Your Committee regard the alteration as one that is fit to be made, and recommend it accordingly.

Nature and time hold on their course, while death is ever thinning the ranks of the living, to swell the "innumerable caravan" of the dead.

In the necrology of our ministry for the year, are the names of the Rev. Drs. William C. Brownlee, Maurice W. Dwight, James Romeyn, Philip M. Brett, the Rev. William Youngblood, the Rev. Israel Hammond, and, since the Classical Reports were presented, the Rev. Aaron A. Marselus. Among these are some of the brightest and most honored names in our Church's annals—names of men eminent for learning, for pulpit power, for pastoral fidelity, and beloved for unaffected piety, personal excellence, and untiring devotion to the work of winning souls. Having finished their course, and kept the faith which they gloried to proclaim, they are sleeping the sleep of the good Lord's beloved. Their works follow them; their patient endurance in well-doing, their trust, and hope, and fidelity, speak to us, and bid us be faithful unto death, that no man may lose the promised crown. Let us heed their counsels, follow them as they followed Christ, and be ready, when the summons comes, to lay aside the harness, and go up to join the triumphant songs of the general assembly and church of the first-born in heaven.

Respectfully submitted.

C. VAN SANTVOORD, *Chairman.*

THE
ACTS AND PROCEEDINGS

OF THE
General Synod

OF THE
REFORMED PROTESTANT DUTCH CHURCH,

IN
NORTH AMERICA,

CONVENED IN CITY OF PHILADELPHIA, PA., JUNE, 1860.

NEW YORK:
BOARD OF PUBLICATION
OF THE
REFORMED PROTESTANT DUTCH CHURCH,
61 FRANKLIN STREET.
1860.

HOLLANDS BUREAU

HOLLAND, MICH., WOENSDAG, 15 AUGUSTUS, 1860. NO. 502.

RE
EN TE
N
Dollars
01, krijs
der d'js
Abtelling
\$5,00
20,00
30,00
ren,
nl. 10,00
s lijnen,
te.
het jaar,
eregelde
en, mits
onaanzen
reda aan
G.
land
autewij
d te doen
breengde
omkigten
Europa
choollan
a plaatst
ongang
euz.
ich.
als: Kabi
en Kas
s met en
a differen
rscheiden
zeer lage
san belu
de oude
as bijwa
zien krij

Voor de Hollander.
Wij twijfelen niet, of het zal menigen, lezen van de "Hollander" genoegen doen, het nevensgaande verslag omtrent den godsdienstigen toestand der Holl. Gereform. Kerk te lezen, dewijl het in de Synode opgemaakt zijnde naar aanleiding van de verschillende verslagen der Klassen een overzicht geeft over het geheel; dewijl het door de taal, waarin het zich uitdrukt, doet verstaan, boezer niet alleen rechtzinnigheid, maar vooral werkdadig geestelijk leven, op prijs wordt gesteld in die Kerk; dewijl het eindelijk doet zien hoe ook de zonden des lands, onmatigheid vooral wordt betreurd en bestreden. Moge de lezing van dit verslag hen, die het heil van Zion beminnen, leiden tot gebed, werkzaamheid en ijver!

Verlag der Commissie in betrekking tot den Godsdienstigen Toestand der Kerk.

De Commissie benoemd om verslag te geven omtrent den Godsdienstigen toestand der Kerk deelt het navolgende mede:
Het verslag van verleden jaar omtrent den Godsdienstigen toestand der Kerk begon met uitdrukking van blijdschap, ja bijkans verrukking. De geest-uitstortende regterhand van Jehova, den Heere, was allerwege kenelijk be-tooud; en van de kerken, eene enkele slechts uitgezonderd, maakten stemmen van vreugde en dankzegging voor de genadige regenplassen, welke in overvloed gevallen waren, muziek voor de harten van Gods kinderen, gelijk aan dat van de morgensterren, in den begiune.
Het verslag van dit jaar moet beginnen, het is waar, op eenen toon minder jubelenn, maar toch een die ver is van treurigheid of ontoediging. Hoewel de sterk ruischende wind, blazende als op het Pinksterfeest waarhenen hij wil, gevolgd is door eene betrekkelijke kalmte, niet die van een leveuloos ligchaam of een stilstaand water. Allerwege zijn bewijzen van frischheid en vruchtbaarheid en natuurlijken groei; na overvloedigen, zeer gewenschten regen beloven korenaren, golvende in zonnenschijn een milden oogst, wanneer de vruchten tijd zullen gehad hebben om tot rijpheid te komen.

De verslagen van de verschillende Synoden spreken bijkans dezelfde taal. Er is geene algemeene uitstorting van Gods Geest in dit jaar binnen de grenzen van onze Kerk geweest. Bijzondere kerken op verschillende plaatsen zijn uitnemend begunstigd; maar deze gevallen zijn als uitzonderingen. In de groote meerderheid van gevallen, in plaats dat groote getalen tot de Kerk zijn toegebracht, zoo als in vorige jaren, heeft zich de hemelsche zegening vertoond in kleiner, hoewel gestadige en hoopvolle ontwikkeling; in de toenemende opkomst velerwege tot de diensten des heiligdoms, ten einde de getrouwe prediking van de leer des kruises te hooren; in de eensgezindheid en vrede die hij voortdu-

Scholte tegen Douglas.

De Eerv. Henry P. Scholte tracht Mr. Douglas voor te doen komen, alsof hij het leerstelsel der Volkssonvereeniging verloochent; omdat hij (Mr. D.) zijne gewilligheid openbaart, om zich aan de uitspraken van het Opperste Gerechtshof der Vereenigde Staten te onderwerpen. Hij (Mr. S.) zegt, dat volgens Douglas, niet het Volk, maar het Opperste Gerechtshof der Vereenigde Staten de slavernijkwestie moet beslissen. Hij (Mr. S.) schildert het Opperste Gerechtshof der Ver. Staten af als "eene onverantwoordelijke oligarchie" of regering van weinigen. Nu wilden wij wel eens weten, hoe Mr. Douglas, of zelfs de Eerv. Heer Scholte zelf, met eenige mogelijkheid kan vermijden zich te voegen naar de eindelijkke uitspraak van het Opperste Gerechtshof der Ver. Staten over eenige kwestie der Wet of der Konstitutie dezes lands. Niemand dan een Revolutionair, die onze Konstitutie zoekt om te keeren, kan over deze kwestie een anderen grond aannemen, dan dien, welke door Mr. Douglas is aangenomen.

Het Opperste Gerechtshof is een der in gelijken rang staande takken van ons Gouvernement, en werd door de onsterfelijke ontwerpers onzer Konstitutie bestemd tot waarborg of bescherming van de regten des Volks. Dit (het Opperste Gerechtshof) is zoo zamengesteld, dat het deszelfs regters zoo na onafhankelijk maakt van 's Prezidents beheer, als mogelijk is. De Regters worden aangesteld door den Prezident, op raad en met toestemming van den Senaat der Ver. Staten; om dit ambt te bekleeden, zoolang als er op hun gedrag niets is aan te merken. De Senaat van de Ver. Staten vertegenwoordigt de Natie, en de wijze, waarop de Senateurs worden gekozen, alsmede hunne ambtsterm zullen niet waarschiijnlijk, zoo als het Huis van Vertegenwoordigers, door volksberoering en de veranderlijke gevoelens en vooroordeelen van den dag, die de massas heen en weder slingere, worden veranderd. Hierom heeft dezelve veel hooger karakter in vastheid en behoudenszin dan de bloote volkstak onzer Nationale Wetgeving, en zoodanig is het karakter van dien tak van het Kongres, welke de aanstelling der Regters van dit Hof bekrachtigt.

De voorwaarde, dat de Regters hun ambt zullen houden, zoolang hun gedrag goed is, terwijl zij hierdoor boven alle verkeer bereik zijn om hun doen of handelen te bestaren, maakt hen ten volle verantwoordelijk aan het Volk, ingeval zij het aan hunne hand toebetrouwde schenden. Indien zij met opzet en door onkoopning eene zaak tegen de Wet en de Konstitutie beslissen, zijn zij op eens tot verantwoording te roepen en van huu ambt te ontslaan; zoodat zij niet "onverantwoordelijk," maar ten volle verantwoordelijk zijn.

De magt van een Gerechtshof strekt zich niet uit tot het maken van wetten, maar alleen tot uitspraak doen en verklaren, wat de Wet is, en of hij overeenkomstig de Konstitutie der Ver.

zijns oproerigen tegenstands aan de wetten van het land zijner geboorte, welke hem, gelijk vele andere woelgeestige schijn patriotten, bragt tot het verlaten van zijn vaderland, tot zijns vaderlands welzijn, dan weten wij niet, of wij wel verwonderd hebben te staan. Wij kunnen hem verzekeren, dat matige, behoudeusgezinde mannen met walging en verachting zullen nederzien op zijne onbetamelijke pogingen, om in zijn aangenomen vaderland met konstitutie lapperij zich op te houden.

De verzekering, dat er Joodsch geld gebruikt wordt, om in Mr. Douglas' ekkle behulpzaam te zijn, de toespeling op eene Katholieke vrouw gehuwd te hebben, en de bespottling van den doop van Iersche kinderen, zijn te laag en gemeen, om als argumenten uit zulk eene bron verwacht te worden. Niemand dan een Eerwaarde politieke heeft de stoutmoedigheid en onwelveogelijkheid, om bespottelijke toespelingen te maken op eene der gewigtigste en plegtigste gebruiken der Christelijc Relligie. Zulke drangredenen en mededeelingen, welke op het vooroordeel, in plaats van op het gezond verstand des volks werken, duiden een bewustzijn aan van zwakheid.

Was het van Mr. Douglas slechter dan van Mr. Scholte, om eene dame te huwen, die de Katholieke godsdienst belevd? Zal de godsdienst belijdenis zijner vrouw Mr. Douglas ongeschikt maken voor het Prezidentschap? Wij zijn niet Katholiek; maar wij zonden ons leven en onze vrijheid liever wagen in de handen van een eerlijk gemoedelijk Katholiek; dan in die van een Protestant, die naar Jezu-itsche beginselen handelt. In onze opinie, is de naam niet van zoo veel belang, als het beginsel.

Mr. Scholte kan nimmer verwachten zijne landgenooten ter ondersteuning van zijn personeel geloof, hetzij in godsdienst of politiek, te vereenigen, dewijl zij zoo ver verspreid zijn, en hij zoo dikwijls veraudert, dat het eene bijzondere telegraaflijn naar elke buurtschap zoude vereischen, om hen tot ronddraaijing met hem in staat te stellen. Het gemakkelijkste voor zijne vrige bewonderaars zal zijn, om stil te staan, dewijl zij zeer redelijk kunnen verwachten, dat hij de helft van den tijd met hen rond komt tot dezelfde zijde. Om dezelfde reden, willen wij hem geen hurde zaken zeggen; daar wij hem terug verwachten aan onze zijde, in den velgenden kampstrijd!

Wij hopen, dat Mr. S. voldaan zal zijn over onze gehoorgeving aan zijn eenigermate vermetelen eisch, dat de Hollandsche bladen, welke Douglas ondersteunen, zijn artikel-zouden in aanmerking nemen.—Ottawa Register.

[Het is onnoodig, dat wij bij hovenstaande voor de Hollandsche bladen uitgelokte wederlegging iets bijvoegen. Mr. Scholte en verder al degenen, die op zijne hulp, in den aangevagen kampstrijd, hopen en rekenen, zullen ontdekken, dat hij in den Redakteur van de "Ottawa

hebben om tot rijpheid te komen.

De verslagen van de verschillende Synoden spreken bijkans dezelfde taal. Er is geene algemeene uitstorting van Gods Geest in dit jaar binnen de grenzen van onze Kerk geweest. Bijzondere kerken op verschillende plaatsen zijn uitnemend begunstigd; maar deze gevallen zijn als uitzonderingen. In de groote meerderheid van gevallen, in plaats dat groote getalen tot de Kerk zijn toegebracht, zoo als in vorige jaren, heeft zich de hemelsche zegening vertoond in kleiner, hoewel gestadige en hoopvolle ontwikkeling; in de toenemende opkomst velerwege tot de diensten des heilighdoms, ten einde de getrouwe prediking van de leer des kruises te hooren; in de eensgezindheid en vrède, die bij voortdurende heerscht hebben; in de toenemende getrouwheid, met welke de belangen van de kinderen en jeugd zijn bebartigd en bezorgd; in de aanmoedigende deelneming van de Kerk in onze weldadige instellingen, zooals die blijkt uit den ernst, en in sommige gevallen uit de ongewone milddadigheid, getoond door hare bijdragen, en in de gespanne oplettendheid, welke, verder ziende, dan de kleine grenzen van een enkel land, voortgaat om zielen te zoeken en te behouden in de geheele wereld, die volgens des Heilands eigen bevel tot aan het eind der tijden het zendelingsveld der Kerk is.

Dit zijn geene geringe dingen; zij zijn zeer belangrijk; zij zijn vol betekenis. Zij toonen, dat, hoewel er geen tijd geweest is van bijzondere geestelijke opwekking, de Geest van God, die leven en werking geeft, tegenwoordig is geweest. Zij toonen aan; dat Sion wakker wordt voor haar standpunt, en meer en meer erkent de nieuwe verantwoordelijkheden, over haar gebracht door de bijzondere barmhartigheden, welke de kerken onlangs genoten hebben van God's verlevendigende genade. Zij toonen tegelijk, dat, wanneer eene ware verlevendiging de kerken bezoekt, derzelver hoogste en meest weldadige gevolgen niet onmiddellijk verschijnen, maar blijven, om zich later misschien in de verre toekomst, voller te ontwikkelen.

Wanneer eene menigte, als het ware, in een' dag geboren is in Christus-Koninkrijk, en de Kerk, gelijk het haar altijd betaamt, de schare, die hare poorten intreedt, met vreugde verwelkomt, mag de verrukking van het vuur haar in nadruk doen gevoelen dat dit bovenal de tijd is van den heerlijksten voorspoed der Kerk, van hare grootste schoonheid en sterkte. Maar de uitslag wordt dikwerf spoedig gezien. De hitte van opgeweld gevoel is geneigd, om te zakken; de stemmen van hen, die het Koninkrijk Gods binnenkomen met gejuich, houden op over het algemeen het hart te trillen, zoo als zij in het eerst deden. De tijd van bedaard, dagelijksch werk en lof en gebed, is gekomen. Het zaad, in ondiepen grond gevallen, spoedig opschietende, verdort en sterft, onbekwaam de brandende zon en de felle rukwinden te wederstaan. Op zijn best bereikt het een' kleinen groei, terwijl de ware plant van 's Heeren planting hare wortelen dieper schiet en hare takken wijder verspreidt, rijker en overvloediger vrucht dragende, totdat na jaren van vruchtbaarheid op aarde Gods hand haar overplant, om als een vrucht dragende boom voor eeuwig te bloeien in het Paradijs daar boven.

Wordt vervolgd.

— Achtung voor de vrijheid van geweten onder de Protestanten in Frankrijk neemt meer en meer toe. Rome's boeien wordt men allerwege moede.

De voorwaarde, dat de Regters hun ambt zullen houden, zoolang hun gedrag goed is, terwijl zij hierdoor boven alle verkeer bereik zijn om hun doen of handelen te besturen, maakt hen ten volle verantwoordelijk aan het Volk, ingeval zij het aan hunne hand toebetrouwde schieden. Indien zij met opzet en door omkoopning eene zaak tegen de Wet en de Konstitutie beslissen, zij zij op eens ter verantwoording te roepen en van huu ambt te ontslaan; zoodat zij niet "onverantwoordelijk," maar ten volle verantwoordelijk zijn.

De magt van een Geregts-hof strekt zich niet uit tot het maken van wetten, maar alleen tot uitspraak doen en verklaren, wat de Wet is, en of hij overeenkomstig de Konstitutie der Ver. Staten en dus van bindende kracht is. Hierom bestaat er van de zijde des Oppersten Geregts-hofs der Ver. Staten geen Souvereiniteit en kan er nimmer eenige nitoefening van Souvereiniteit bij hetzelfde bestaan. Het Volk maakt, als Souvereinen, de Wet, en het Geregts-hof wordt alleen geroepen te beslissen wat Wet is.

Wat zou het gevolg zijn, indien dit Geregts-hof gemaakt werd op te houden te bestaan, of, dat even zoo slecht zou zijn, als het zoo gesteld was, dat hetzelfde (Geregts-hof) onderworpen was aan partijbeheer? De meerderheid zou met wraak heerschen, en wee de minderheid! Wij zouden spoedig geraken onder een schrikbewind, dat even zoo gevaarlijk is als dat in de dagen van Robespierre. Konstituties en wetten zijn ter bescherming der minderheden onzer naties. Meerderheden, de magt in handen hebbende, kunnen natuurlijk voor zich zelve zorgen, en het groote gevaar is, dat zij die magt op despotieke wijze tot krenking der regten hunner zwakkere tegenstanders zouden uitoefenen.

De sterkte onzer Konstitutie en onzes Gouvernements ligt in derzelve wel beraamde opkeering en evenwigt, door welke, terwijl het Volk Souverein is en de meerderheid regeert, de regten van den bijzonderen mensch volkomen bewaakt worden. Een der gewigtigste bolwerken ter verdediging der vrijheden van den burger is het Opperste Geregts-hof. En Mr. Douglas wordt door den zeer bescheiden Eerwaarden Henry P. Scholte aangeklaagd (!) door zijn (Mr. D.) voornemen bekend te maken, dat hij zich aan de uitspraak van het tribunaal, waarin de konstitutie der Ver. Staten de Regtsmagt der Natie heeft gesteld, wil onderwerpen.

Ontkent Mr. Scholte's kandidaat voor President—Mr. Lincoln—het regt en de magt van het Opperste Geregts-hof, om over elke kwestie, welke op bevoorrechte wijze ter beslissing voor hetzelfde gebracht wordt, uitspraak te doen? En ontkent hij den plicht van elk goed burger om zich aan deszelfs uitspraken te onderwerpen? Doet hij dit, dan is hij een Revolutionair, die de Konstitutie der Ver. Staten zoekt omver te werpen. Doet hij het niet, dan staat hij op denzelfden grond van Mr. Douglas.

Het spijt ons, dat Mr. Scholte het overige van zijn artikel met draugredenen en verzekeringen op eene zeer lage en hartelijke wijze voortzet. Het jammert ons, zoo laag te moeten afdalen, om hem (Mr. S.) op zijn eigen grond te ontmoeten.

In de eerste plaats, bevat het ons niet, hem zoo gereed en los zijne onheilige handen te zien leggen op de grondsteenen onzer Konstitutie, door het volksvooordeel te trachten op te wekken tegen het Hoogste Geregts-hof van ons land. Slaan wij, evenwel, het oog op de geschiedenis

deze zelfde zijde. Om dezelfde reden, willen wij hem geen harde zaken zeggen; daar wij hem te rug verwachten aan onze zijde, in den volgende kampstrijd!

Wij hopen, dat Mr. S. voldaan zal zijn over onze gehoorgeving aan zijn eenigermate vermetelen eisch, dat de Hollandsche bladen, welke Douglas ondersteunen, zijn artikel zouden in aanmerking nemen.—*Ottawa Register.*

[Het is onnoodig, dat wij bij bovenstaande voor de Hollandsche bladen uitgelokte wederlegging iets bijvoegen. Mr. SCHOLTE en verdedigen al degenen, die op zijne hulp, in den aangevangen kampstrijd, hopen en rekenen, zullen uitvinden, dat hij in den Redakteur van de "Ottawa Register" zijn man heeft gevonden. Ieder leze dezelve nu met oordeel; en men zal duidelijk genoeg bevinden, dat, in plaats van op te houden met DOUGLAS te verdedigen, juist dit verduddeld ja vertiendubbeld, mag en moet worden. De verstouting van Mr. S., om de Hollandsche bladen, die Douglas aanprijzen, het stilzwijgen te willen opleggen, verstaan wij volstrekt niet. Ware hij onveranderlijk en onfeilbaar, wij lieten het gelden; maar nu het tegendeel van beide voor de wereld gebleken is, noemen wij het groote dwaasheid.—*RED.*]

SPROKKELINGEN.

Frankrijk en Engeland willen in de zaken van Mexiko tusschenbeide treden. Minister Dubois, van Frankrijk, wordt te Washington verwacht. Napoleon verwacht de medewerking van ons Gouvernement. Wat zal dit baron?

De Protestantsche boekhandelaars vermeerderen te Parijs op in't ooglopende wijze en doen goede zaken. Wat bewijst dit?

In Turkije, zeggen de oude Mahomedanen: "de Koran heeft zijnen tijd gehad en die van den Bijbel begint." De Sultan schijnt in die overtuiging te deelen; dewijl hij hem niet alleen in zijn paleis bij zich heeft, maar hem ook medeneemt, als hij uitgaat, en in zijne vrije ure daarin leest. De Bijbel zal Turkije en Rome wellicht doen veranderen.

De bladen, Stater en doorlashtige mannen die voor Douglas uitkomen, vermeerderen als bij den dag. Mannen van de grootste geleerdheid en het vastste karakter stellen en hunne eer in; zouden wij ons dan schamen?

De Gustaaf-Adolf-Vereeniging vierde 19 Junij in de Nieuwe Kerk te Berlijn haar jaarfeest.

Martin Escalante, die voor het verspreiden van N. Testamenten in Spanje tot 9 jaar dwang arbeid veroordeeld was, heeft, door tusschenkomst van den Engelschen gezant te Madrid zijne vrijheid herkegen. Na 13 maanden gevangenschap te Cadix bevindt hij zich thans te Gibraltar.

De Mayor te Brest, in Frankrijk, heeft bij dekreet bekend gemaakt, dat, indien iemand op de straat liggende gevonden wordt doordronkenschap, dat dan de tapper zelf als eedronkard zal gestraft worden.

Men berigt, dat de kadetten te West Point, onder de aangegane kontrakten, geen goed voedsel krijgen. Men vraagt daarom, of de politiek zooveel tijd vordert, dat de gezondheid en het leven van 200 jongelieden worden vergeten.

In Wisconsin en Florida winnen de Douglas mannen veld.

Kas- met en differenscheiden
oor zeer lage kan beta-
in de oude evens bij ve- te zien krij-
FA.
inkel schuin taken of ge- roeisels voor aan zij in, en se, Huiden,
n de Boeren
VD.
digen,
bbende, bie- onie aan. — en Overijssel n- en Vrij- ge te Noord- e Overijssel. iden in onze
ndige.
bouwde huis kkerij.
handen een tie Medicij- velke hij te- indgeaooten
and zijn, bij
awa
jden Conu- Papiere en gen door Mr. kroowen te lervinden, laandag van
h.
VG.
ment-Schil- s, en verder nabootsing, erwerk, als-
hopen ieder delijke prij- t, Sleak en
bende, regt CHADDLEE, eid, tegen
kerke.

De verslagen van de verschillende Synoden spreken bijkans dezelfde taal. Er is geene algemeene uitstorting van Gods Geest in dit jaar binnen de grenzen van onze Kerk geweest. Bijzondere kerken op verschillende plaatsen zijn nitnemend begunstigd; maar deze gevallen zijn als uitzonderingen. In de groote meerderheid van gevallen, in plaats dat groote getalen tot de Kerk zijn toegebracht, zoo als in vorige jaren, heeft zich de hemelsche zegening verhoogd in kleiner, hoewel gestadige en hoopvolle ontwikkeling; in de toenemende opkomst velerwege tot de diensten des heilighdoms, ten einde de getrouwe prediking van de leer des kruises te hooren; in de eensgezindheid en vrede, die bij voortdurende heerscht hebben; in de toenemende getrouwheid, met welke de belangen van de kinderen en jeugd zijn behartigd en bezorgd; in de aanmoedigende deelneming van de Kerk in onze weldadige instellingen, zooals die blijkt uit den ernst, en in sommige gevallen uit de ongewone milddadigheid, getoond door hare bijdragen, en in de gespanne oplettendheid, welke, verder ziende, dan de kleine grenzen van een enkel land, voortgaat om zielen te zoeken en te behouden in de geheele wereld, die volgens des Heilands eigen bevel tot aan het eind der tijden het zendingsveld der Kerk is.

Dit zijn geene geringe dingen; zij zijn zeer belangrijk; zij zijn vol betekenis. Zij toonen, dat, hoewel er geen tijd geweest is van bijzondere geestelijke opwekking, de Geest van God, die leven en werking geeft, tegenwoordig is geweest. Zij toonen aan, dat Sion wakker wordt voor haar standpunt, en meer en meer erkent de nieuwe verantwoordelijkheden, over haar gebracht door de bijzondere barmhartigheden, welke de kerken onlangs genoten hebben van God's verlevendige genade. Zij toonen tegelijk, dat, wanneer eene ware verlevendiging de kerken bezoekt, derzelve hoogste en meest weldadige gevolgen niet onmiddellijk verschijnen, maar blijven, om zich later misschien in de verre toekomst, voller te ontwikkelen.

Wanneer eene menigte, als het ware, in een dag geboren is in Christus Koningrijk, en de Kerk, gelijk het haar altijd betaamt, de schare, die hare poorten intreedt, met vreugde verwelkomt; mag de verrukking van het vuur haar in nadruk doen gevoelen dat dit bovenal de tijd is van den heerlijksten voorspoed der Kerk, van hare grootste schoonheid en sterkte. Maar de uitslag wordt dikwerf spoedig gezien. De hitte van opgeweld gevoel is geneigd, om te zakken; de stemmen van hen, die het Koningrijk Gods binnenkomen met gejuich, houden op over het algemeen het hart te trillen, zoo als zij in het eerst deden. De tijd van bedaard, dagelijksch werk en lof en gebed is gekomen. Het zaad, in ondiepen grond gevallen, spoedig opschietende, verdort en sterft, onbekwaam de brandende zonen en de felle rukwinden te wederstaan. Op zijn best bereikt het een klein groen, terwijl de ware plaut van 's Heeren planting hare wortelen dieper schiet en hare takken wijder verspreidt, rijker en overvloediger vrucht dragende, totdat na jaren van vruchtbaarheid op aarde Gods hand haar overplant, om als een vrucht dragende boom voor eeuwig te bloeijen in het Paradijs daar boven.

Wordt Vervolgd.

Achting voor de vrijheid van geweten onder de Protestanten in Frankrijk neemt meer en meer toe. Rome's boeien wordt men allerwege moede.

De voorwaarde, dat de Regter's nu alom zullen houden, zoolang hun gedrag goed is, terwijl zij hierdoor boven alle verkeer bereik zijn om hun doen of handelen te bestoren, maakt hen ten volle verantwoordelijk aan het Volk, ingeval zij het aan hunne hand toebetrouwde schieden. Indien zij met opzet en door omkoopning eene zaak tegen de Wet en de Konstitutie beslissen, zijn zij op eens ter verantwoording te roepen en van hun ambt te ontslaan; zoodat zij niet "onverantwoordelijk," maar ten volle verantwoordelijk zijn.

De magt van een Geregts-hof strekt zich niet uit tot het maken van wetten, maar alleen tot uitspraak doen en verklaren, wat de Wet is, en of hij overeenkomstig de Konstitutie der Ver. Staten en dus van bindende kracht is. Hierom bestaat er van de zijde des Oppersten Geregts-hofs der Ver. Staten geen Souvereiniteit en kan er nimmer eenige uitoefening van Souvereiniteit bij hetzelfde bestaan. Het Volk maakt, als Souvereinen, de Wet, en het Geregts-hof wordt alleen geroepen te beslissen wat *Wet* is.

Wat zou het gevolg zijn, indien dit Geregts-hof gemaakt werd op te houden te bestaan, of, dat even zoo slecht zou zijn, als het zoo gesteld was, dat hetzelfde (Geregts-hof) onderworpen was aan partijbeheer? De meerderheid zou met wraak heerschen, en wee de minderheid! Wij zouden spoedig geraken onder een schrikbewind, dat even zoo gevaarlijk is als dat in de dagen van Robespierre. Konstituties en wetten zijn ter bescherming der minderheden onzer naties. Meerderheden, de magt in handen hebbende, kunnen natuurlijk voor zich zelven zorgen, en het groote gevaar is, dat zij die magt op despotieke wijze tot krenking der regten hunner zwakkere tegenstanders zouden uitoefenen.

De sterkte onzer Konstitutie en onzes Gouvernements ligt in derzelve wel beraamde oepkeering en evenwigt, door welke, terwijl het Volk Souverein is en de meerderheid regeert, de regten van den bijzonderen mensch volkomen bewaakt worden. Een der gewichtigste bolwerken ter verdediging der vrijheden van den burger is het Opperste Geregts-hof. En Mr. Douglas wordt door den zeeft bescheiden Eerwaarden Henry P. Scholte aangeklaagd (1) door zijn (Mr. D.) voornemen bekend te maken, dat hij zich aan de uitspraak van het tribunaal, waarin de konstitutie der Ver. Staten de Regtsmagt der Natie heeft gesteld, wil onderwerpen.

Ontkent Mr. Scholte's kandidaat voor President—Mr. Lincoln—het regt en de magt van het Opperste Geregts-hof, om over elke kwestie, welke op behoorlijke wijze ter beslissing voor hetzelfde gebracht wordt, uitspraak te doen? En ontkent hij den plicht van elk goed burger om zich aan deszelfs uitspraken te onderwerpen? Doet hij dit, dan is hij een Revolutionair, die de Konstitutie der Ver. Staten zoekt omver te werpen. Doet hij het niet, dan staat hij op den zelfden grond van Mr. Douglas.

Het spijt ons, dat Mr. Scholte het overige van zijn artikel met drangredenen en verzekeringen op eene zeer lage en hartelijke wijze voortzet. Het jammert ons, zooloos te moeten afdalen, om hem (Mr. S.) op zijn eigen grond te ontmoeten.

In de eerste plaats, bevat het ons niet, hem zoo gereed en los zijne onheilige handen te zien leggen op de grondsteenen onzer Konstitutie, door het volksvooordeel te trachten op te wekken tegen het Hoogste Geregts-hof van ons land. Slaan wij, evenwel, het oog op de geschiedenis

dezelde zijde. Om dezelve reden, will hem geen harde zaken zeggen; daar wij h rrog verwachten aan onze zijde, in den vel kampstrijd:

Wij hopen, dat Mr. S. voldaan zal zijn onze gehoorgeving aan zijn eenigermate telen eisch, dat de Hollandsche bladen, Douglas ondersteunen, zijn artikel zonden merking nemen. — *Ottawa Register*.

[Het is onnoodig, dat wij bij bovens voor de Hollandsche bladen uitgelokte legging iets bijvoegen. Mr. Scholte en al degenen, die op zijne hulp, in den aan gen kampstrijd, hopen en rekenen, zullen den, dat hij in den Redakteur van de "C Register" zijn man heeft gevonden. Ied dezelve nu met oordeel; en men zal duide noeg bevinden, dat, in plaats van op te l met DOUGLAS te verdedigen, juist dit verdu ja vertiendubbeld, mag en moet worden verstouting van Mr. S., om de Holla bladen, die Douglas aanprijzen, het stilz te willen opleggen, verstaan wij volstrekt Ware hij onveranderlijk en onfeilbaar, wi het gelden; maar nu het tegendeel van voor de wereld gebleken is, noemen w groote dwaasheid. — *Reg.*]

SPROKKELINGEN.

Frankrijk en Engeland willen in de van Mexiko tusschenbeide treden. M Duboys, van Frankrijk, wordt te Wash verwacht. Napoleon verwacht de medew van ons Gouvernement. Wat zal dit bar

De Protestantsche boekhandelaar meerderen te Parijs op in't ooglopende en doen goede zaken. Wat bewijst dit?

In Turkije, zeggen de oude Mah nen: "de Koran heeft zijnen tijd gehad en van den Bijbel begint." De Sultan sch die overtuiging te deelen; dewijl hij hem r leen in zijn paleis bij zich heeft, maar he mede neemt, als hij uitgaat, en in zijne vri daarin leest. De Bijbel zal Turkije en welligt doen veranderen.

De bladen, Staten en doorluchtige nen, die voor Douglas uitkomen, vermec als hij den dag. Mannen van de groots leerdheid en het vastste karakter stellen e ne eer in: zouden wij ons dan schamen?

De Gustaaf Adolf Vereeniging 19 Junij in de Nieuwe Kerk te Berlijn jaarfeest.

Martin Escalante, die voor het vers yan N. Testamenten in Spanje tot 9 jaar c arbeid veroordeeld was, heeft, door tuskomst van den Engelschen gezant te B zijne vrijheid herkrege. Na 18 maanc vangenschap te Cadix bevindt hij zich te Gibraltar.

De Mayor te Brest, in Frankrijk, bij dekreet bekend gemaakt, dat, indien i op de straat liggende gevonden wordt dronkenschap, dat dan de taper zelf a dronkaard zal gestraft worden.

Men berigt, dat de kadetten te Point, onder de aangegeane kontrakten goed voedsel krijgen. Men vraagt daar de politiek zooveel tijd verdort, dat de g heid en het leven van 200 jongelieden v vergeten.

In Wisconsin en Florida. winnen de glas mannen veld.